

Fra: formand@foreningenfar.dk

Sendt: 6. august 2017

Emne: Anmodning til Børne- og Socialministeren

Til Børne- og Socialministeren,

Kopi: Statsministeren
Justitsministeren
Beskæftigelsesministeren
Skatteministeren
Ligestillingsministeren
Ligestillingsudvalget
Børne-, social og indenrigsudvalget
Retsudvalget
Beskæftigelsesudvalget
Skatteudvalget
Ombudsmanden
Institut for menneskerettigheder
Medierne

Anmodning til Børne- og Socialministeren

Foreningen Far må i henhold til ligestillingsloven, FN børnekonventionen artikel 2 og 3 samt den europæiske menneskerettighedskonvention artikel 8, 14 og 17 anmode Børne- og Socialministeren om, at erkende årtiers forskelsbehandling af børn og forældre i dansk familie lovgivning og praksis.

Børn og forældre behandles forskelligt i forhold til familie form, bopæl og samværsforældre samt køn. Der er tale om hundredvis af dokumenterbare sagstyper og hundredtusindvis af cases, som ikke kan bortforklares af Ministeriets jurister. Foreningen Far oplever at der er tale om ulovlig offentlig administration. Foreningen Far modtager dagligt historier fra forældre, bedsteforældre og søskende af begge køn. Det er ofte de samme mønstre der går igen.

Vi viderebringer her en af rigtig mange fortællinger, som vi har anonymiseret.

"Nu gør jeg det. Brøler lidt for ligestillingen. Brøler dog mest for min bror Niclas ...

Mænd skal i praksis have morens eller statens tilladelse for at kunne være sammen med deres børn. Tænk, hvis kvinder kun i kraft af deres køn ikke som udgangspunkt havde stemmeret. Tænk, hvis en kvinde, når hun fyldte 18 år, skulle indsende en ansøgning til en offentlig myndighed, som så skulle vurdere om hun var 'politisk egnede' og om hendes holdninger var i overensstemmelse med 'nationens bedste'.

Tanken er jo absurd. Ethvert oplyst menneske, kvinde som mand ville jo føle sig krænkede hvis vi opdagede en sådan politik. Det er en integreret del af det danske samfund og vores demokrati, at kvinder fuldt ud anerkendes som politiske borgere, og at de har samme rettigheder, på trods af deres køn/biologi. Lad os sætte parentes om biologien et sekund og tale om en anden problemstilling. Barnets ret til to forældre og

barnets tarv.

Når et forældrepar i dag går fra hinanden går en finurlig og ikke mindst dyb kønskrænkende mekanisme i gang. Bopælsforælderen er den, som enten gennem frivillig aftale, gennem domskendelse eller ved en kombination af frivillighed og tvang, får børnenes folkeregister adresse hos sig. I Danmark er 87 procent af alle bopælsforældre kvinder, og der er ikke noget der tyder på at dette ændrer sig foreløbigt.

Selvom loven siger, at "børn har ret til to forældre," så er det alligevel stadigvæk sådan, at en samværsforælder ikke automatisk har ret til samvær med sit eget barn. Lovens påskriver "-barnet har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos. -Den forælder, som barnet ikke har bopæl hos, kan anmode om samvær." Mænd skal altså have morens eller statens tilladelse for at kunne være sammen med deres børn.

Loven rummer en ubegrundet mistænkeliggørelse af manden ene og alene på grund af hans køn. Hvorfor skal staten ind og kontrollere manden, efter parret er gået fra hinanden? Man kontrollerede ham jo ikke, da barnet blev født, og man kontrollerer jo heller ikke moren. Men når en mand ikke er i forhold mere med moderen, er han pludselig ikke længere en ressource, men først og fremmest en risiko for barnet. For moderen er jo en kvinde. Et køn der er bedre til at passe børn.

Denne fikse default setting destabiliserer forholdet mellem barn og far og kompromitterer fædre for psykisk mistrivsel, i form tegn på, depression, alkoholmisbrug, angst, ensomhed osv. Statsforvaltningerne er et tungt og trægt bureaukrati, som arbejder med begrænsede midler. De fejl vurderer konstant og de har lange sagsbehandlingstider. Statsforvaltningen kommer således til at fungere som en flaskehals og imens tiden snegler sig afsted i halve år adgangen, får barnet på trods af "retten til samvær" ikke set, TYPISK sin far. Og venner vi snakker tusindvis af fædre som er fanget i denne limbo.

Visse vil mene, at det er godt, at staten går ind og kontrollerer forholdet mellem børn og forældre for at beskytte barnet mod evt. overgreb og mistrivsel. Det krænkende element i lovgivningen er dog at man på forhånd har besluttet sig for, at det kun er samværsforældre (typisk far), der er i stand til at udøve vold og overgreb på barnet og bopælsforælderen (typisk mor).

"Det må anses for meget alvorligt, såfremt en samværsforælder har udøvet vold over for sit barn, og samværet må i disse situationer ophæves af hensyn til barnet. - Sager, hvor der er påstand om voldelig adfærd over for bopælsforælderen eller dennes familie, kan således føre til ophævelse af samværet."

Hurra for ligestillingen! Hvis lovens intention er at beskytte barnet mod overgreb, er det vel ligegyldigt om man er bopælsforælder eller samværsforælder. Er det værre at få tæsk af far end af mor? Og skal børn ikke beskyttes mod evt. fysiske og psykiske overgreb fra deres mødre?

Man kan sådan set også forestille sig, at visse fædre vil undlade at reagere på mistrivsel hos moderen af frygt for at starte en konflikt og dermed blive frataget al kontakt til børnene. Det er desværre sådan er i majoriteten af sager med højt konflikt niveau mellem forældrene, da er løsningen simpel og konsekvent: Ud med far! Det er jo sådan set fint i de sager, hvor det rent faktisk er faderen, der er ude af stand til at tage vare på barnet. Men i andre sager kan det være katastrofalt.

Vi har ingen ligestilling så længe vi bibeholder et system, hvor far skal søge om samvær, imens mor har natur ret til barnet. Vi vil fortsat opleve sager, hvor det en usamarbejdsvillig mor kan afskære far og barn fra hinanden i måneder og år og ofte ødelægge deres relation.

Hvis vi virkelig tror på kønnenes ligestilling og "barnets ret til to forældre", så skal vi gøre som i Australien, og indføre en regel om, at med mindre andet er aftalt, så har barnet pr. automatik ret til lige meget samvær med mor og far. Det ville naturligvis kræve, at vi i Danmark viste mænd ligeså stor tillid og anerkendelse i den private familie kontekst, som vi viser kvinder. Så langt er ligestillingen i Danmark desværre ikke nået endnu.

Jeg har været på sidelinjen af min brors kamp om samvær med sin datter, min niece. Jeg skriver dette både som bror, men også som kandidat i pædagogisk psykologi, med ca. 15 års erfaring inden for det socialpædagogiske arbejdsfelt, særligt med fokus på relations arbejde, tilknytningsteori og metalliseringsprocesser, så inden nogen begynder at argumentere for at barnet har mere brug for sin mor end for sin far i de tidlige år, så stop dig selv. Et spædbarn kan sagtens klare sig uden sin mor, kan sagtens få et sikkert tilknytningsmønster, og nej vi skal ikke bruge kvindens bryster til amning.

Velkommen til 2017."

Vi må anmode om at lovgivningen bringes i orden og står til rådighed med viden, erfaringer og cases. Forskelsbehandlingen i familielovgivningen kan ikke bortforklares eller undskyldes længere politisk eller ministerielt. Det er Børne- og Socialministeriet som er ressort for de øvrige ministerier på familieområdet.

Da ministeriet i 2007/2008 indførte fælles forældremyndighed som standard for at ligestille børn og fædre på fornuftig vis indførte man samtidig bopæl og samværsforælder begrebet, som i praksis sætter den fælles forældremyndighed ud af kraft. Vi skal anbefale at ministeren får undersøgt internt hvordan dette skete. Hvem opfandt konkret begrebet og stillede forslaget? hvem godkendte det juridisk og politisk i ministeriet? – hvem udarbejdede de efterfølgende vejledninger og bekendtgørelser?

På vegne af Foreningen Far
TAK!

Jesper Lohse, Landsformand
Foreningen Far
Fruebjergvej 3
2100 København Ø
www.foreningenfar.dk